

Selle majale om õnneus johtunu. Luf. 19, 9.

Dh õnnis maja saäl, kun kii iks jäwa
So mannu, henge söbber, Jesus Krist,
Kun kike sean, kes saäl sisseläwa,
Sa kigekallimb, armsamb ollet wist;
Kun kike henge sulle wastajudwa,
Nink kike silma ootwa sinno päääl,
Kun kike hule sinno käske nõudwa,
Nink kiki ühhendap so armo-haäl!

Dh õnnis maja saäl, kun mees ja naine
So armun ühhendetu omma taäl,
Kun ealke ei wihha, murre-laine
Ei lahuta neid tõine tõisest weel;
Kun nemma, sinno armust kinnitetu,
Jks hoitwa kokko rõmun, häddan ka,
Nink söudwa, ni kui sinnust armastetu,
So mannu jada kindma armoga.

Dh õnnis maja saäl, kun nori lat si
So armo kätte antas palwega,
Sa nõrku söbber, ke kui taiwa lat si
Neid hoijat taiwaliko armoga;
Kun nemma sinno jalgu ette istwa,
Nink kuulwa ewangeliummi häält,
Nink norest sinno armo nimme kitwa,
Ke sa meil' antu, Jesus, üllewält!

Dh õnnis maja saäl, kun so päl' lootwa
Ni häste näütsik kui ka sullane,
Kun neide silma sinno päle ootwa,
Et na so tahtmist täüdas' ennege;
Kun na kui sinno õige majalisse,
Ni armo kui ka allandussega
Jks tewa ni kui ristiinnemisse,
Mes sünnis, ussutawa holega.

Dh õnnis maja saäl, kun sinna täüdat
Kii kalli rahho, taiwa rõmoga!
Dh õnnis põlw, kun hawa kinnikeüdat
Sa kike arst nink kike trööstija ka!
Kui ütškõrd kike tõ om lõppetetu,
Meid ühhenda so armo-järje een, —
Kost, Jesus, sa meil' sija lähhatetu, —
Saäl sinno kalli Jõsa maja seen! —

Mõistukõnne ja tähhendamisse.

1.

Hommungul warra läts üts wanna tallo-perre-
mees omma pojaga nurme. Hommungune tuul mäng
wanna innemisse halli jusede ümbre, nink pand ka
häitsewat rõa-nurme tolmama. „Nätsse“, üttel essa,
„sesamma tuul, mes meie ümbre puhhup, kostotap
„meid, nink woip ka meie maad suggulikust tetta, et
„rohkid andid wõttame Jummalä käest.“

„Kattesakümmend aastat olle ma sedda nänuu,
„nink mo südda saap eggakõrd rõõmsas, kui sedda
„jälle nätta sa. Ent se woip wahhest wiimne kõrd
„mul olla.“ — Nida kõnnel wanna essa, nink poig
wõt tedda käest kinni, nink saije kurbas. — „Milles